

Иван Михайлов

Магьосникът

Синьото небе, покриващо долината, беше изцапано със сиви облаци, зад които боязливо надничаше есенното слънце. Сутрешният здрач си бе отишъл с нежелание, оставяйки след себе си нежни капки роса по сухата трева. Малкото село, скрито между две възвишения, бавно се събуждаше от сън. Възрастни хора с измъчени лица унило се заемаха с работата си, а около тях щъкаха парцаливи дечица, чиито весели викове огласяха местността.

Един малчуган спря гонитбата със своите връстници и се послуша. Тих и ритмичен звън долиташе някъде зад хълмовете, ограждащи селото. Звукът достигна до други хлапета и те също кротнаха за миг. Последва силна шумотевица, в която децата възбудено се опиваха да обяснят на родителите какво са чули. Тревожна и пълна с очакване тишина хвърли булото си върху накъсаните разговори, докато всички бяха извърнали глави в посоката, от която идваше звъна, тръпнейки в очакване да узнаят кой ще навести забутаното им селце. На някои от лицата се четеше безпокойство, а други просто бяха любопитни.

Кахлул, старейшината на селото, беше от първите. Едър мъж приближаващ четиридесетте, с мрачно изражение, което никога не си отиваше от лицето му, той беше уважаван от своите съселяни за своята мъдрост и премерен характер. Сега той стоеше с ръце на кръста пред прага на своя дом, с приведени под невидима тежест рамене.

Една фигура изникна на върха на близкия хълм. По периферията на широкополата шапка, покриваща лицето ѝ, множество звънчета се поклащаха с тих ромон при всяка стъпка на приближаващия се. Пътникът беше облечен в широко палто, достигащо до средата на бедрото му. Дрехата беше мръсна и толкова протрита, че човек трудно би си представил първоначалния ѝ вид. Под нея се показваха тесни панталони с цвят на пръст, по които личаха много кръпки. Краката на странника, обути в чифт разпарцадосани сандали, оставяха след себе си облачета прах, което напомни на Кахлул колко отдавна не бе валяло. Всички в селото се молеха за един дъжд да напои земята. Старейшината погледна с надежда няколкото облака, които вяло плаваха в небето.

Мъжът продължаваше да слиза по хълма с широки крачки, водещи го право към няколкото килнати колиби, които бяха дом на селяните. Въпреки дългия път, който странникът очевидно бе изминал, у него не се забелязваше умора. Кахлул не се притесняваше повече. Той беше разпознал човека, приближаващ се към селото и знаеше, че няма да им донесе беди.

Децата се съвзеха от вцепенението си и се затичаха да посрещнат

непознатия странник. Подскачаха весело около него, смееха се и викаха с пълни гърла. Приличаха на кученца, които се радваха на завърналата се майка. Пътникът погали по главите едно две от тях, но продължи да върви без да спира. Гледката, както и нежната мелодия на звънчетата, които се обаждаха на всяка стъпка на чужденеца, накараха много селяните да загърбят за миг грижите си. Тези, които не го бяха забравили, се усмихнаха.

Пътникът спря в средата на селото звънчетата утихнаха. Селяните веднага го наобиколиха, оформяйки около него един весело жужащ обръч. Кахлул също се приближи, за да поздрави новодошлия, който в момента сваляше шапката си. Под нея се откри старо изпръхнало от въздуха и вятъра на времето лице и сплъстени сиви коси, които падаха на възли по челото му.

Брадясалият мъж се усмихваше, но тъмните му очи бяха такива, каквито Кахлул ги помнеше – изпълнени с тъга, гледащи някъде навътре. Той беше Оззи, вълшебникът.

– Здравей, Оззи и добре дошъл при нас. – каза старейшината и протегна ръка за поздрав.

– Хей, това не е ли младия и напет Кахлул? Здравей пакостнико! – пътникът пое подадената му ръка и я раздруса здраво. Дланите му бяха почти толкова груби, колкото тези на селянина, но ръкостискането му бе топло и меко.

– За съжаление вече не съм толкова млад, колкото бях при последната ни среща, вълшебнико. Ти от друга страна не си се променил изобщо през всичките години.

– Хайде, хайде, годините доста тежат на гърба ми – при тези свои думи Оззи се хвана за кръста и направи мъчителна гримаса. – Пък и какъв вълшебник съм аз? Зная само някои друг номер, които да показвам по панаирите, колкото да припечелвам нещо.

– Какво те води при нас, приятелю?

– Минавах на близо и реших да се отбия. Не съм ви виждал отдавна и се чудех как я карате.

– Не много добре – мрачно отвърна Кахлул.

– Да, забелязах. Всичко е изсъхнало.

– Ела в колибата ми да си починеш и да хапнеш. А и трябва да поговорим.

– Не, бих отказал да сгъна за малко старите си кокали, приятелю – съгласи се Оззи и пое след Кахлул към колибата старейшина в центъра на селото. Обръч от хора се бе събрал около новодошлия, се раздели, за

да им направи път. След тях се затича само синът на Кахлул, малко момченце на име Тоби. За него денят беше един от най-интересните за целия му кратък живот. До сега не беше виждал никоой извън хората на селото, а новодошлият бе по-различен от всичките му познати.

Малчуганът първи влезе в колибата и се ската край огнището, в което тлееше още слаб огън. След него влязоха двамата мъже като баща му затвори вратата след себе си. Едва тогава забеляза Тоби и отсече:

– Синко, да те няма. Имаме важна работа. Върви да си играеш навън.

– Не искам – заинати се Тоби

Кахлул заплашително се навъси.

– Нека детето да остане – намеси се Оззи – няма да ни пречи.

Старейшината се поколеба.

– Знаеш ли, помня какъв голям непослушник беше ти на неговата възраст. Не ме карай да разказвам какъв пакостник е баща му.

Кахлул се усмихна и кимна на Тоби да остане.

– Как се казваш, момчето ми? – обърна се Оззи към момчето.

– Тоби – промълви притеснително то.

– Не съм много сигурен, но мисля, че имам подарък за теб. – Вълшебникът придърпа пред себе си чантата, която беше провесил на рамото си и се порови в нея, за да извади малко еленче, издялано от дърво. – Да, прав съм бил. Ето ти подаръче от дядо ти Оззи – той подаде фигурката на момчето, което боязливо погледна баща си за разрешение и след като го получи, колебливо пое поднесения му дар.

– Благодаря.

– Вечер край огъня няма какво да правя, та си дялкам нещо с ножа – обърна се почти извинително към Кахлул госта им.

– Чувал съм го някъде – леко се усмихна бащата и протегна ръка към една от грубите лавици, окачени на стената. Там сред различните билки се подаваше потъмняло от годините дървено кученце. – Бях година по-голям от него, когато ми го подари.

– Хм, да си призная честно бях забравил.

Настъпи миг неловко мълчание.

– Оззи, трябва да те помоля за нещо.

– Давай, приятелю.

Кахлул очевидно се притесняваше и пристъпяше нервно от крак на крак.

– Както забеляза и ти преди малко, голяма суша е настанала. Не е валяло няколко седмици. Водата в извора ни е намаляла, но не е там

работата...

– Не се притеснявай за това...

– ...можеш да ни помогнеш...

– Няма страшно. Я излез навън и погледни облаците – Преди няколко дни пак имаше, но капчица не падна.

– Днес обаче ще вали, при това доста, ако не ме лъжат костите. – Оззи се усмихна. – Нали си знаеш, че облака преследва сянката ми?

Кахлул задържа за известно време погледа си върху него, след което се прокашля леко.

– Благодаря.

– Няма за какво да ми благодариш. Не аз съм докарал облака, той сам си дойде.

– Не ти вярвам.

– Как може изкуфял старец като мен да води облаци по небето?! Я помисли малко!

Кахлул го гледаше с подозрително присвити очи.

– Знаел си, нали?

– Какво? – изразът на старческото лице на Оззи бе пример за пълно неведение.

– Знаел си и за това си дошъл тук.

– Напротив, стана случайно. Изобщо не планивах да дойда в селото.

– Не се преструвай, вълшебнико. Мога да разбера, когато ме мамят.

Старецът изсумтя недоволно и сведе поглед. Сега той изглеждаше притеснен.

– Кахлул, и аз трябва да те попитам нещо.

Стопанинът стоеше мълчаливо в ъгъла на тясната колиба – Не е особено важно, но много ще ме зарадваш, ако знаеш нещо за това. Може би си го видял някъде, не знам може би го имаш – Оззи нервно се изсмя – не, не ми се вярва.

– За какво точно говориш, приятелю?

Старецът преглътна шумно и облиза устните си с език.

– Слушай да си намирал някъде фигура на еднорог, направена от слонова кост, чиито рог е изработен от диамант, извиващ се нагоре под формата на змия и око от кърваво червен рубин? Търся го от години, но без успех – погледът на Оззи този път се взираше нейде далеч, толкова далече, че малкият Тоби се зачуди дали изобщо човешки крак е стъпвал там, където гледаха сега очите на магьосника.

– Съжалявам, но никога не съм виждал такова нещо.

– Сигурен ли си?

– Смяташ ли, че мога да забравя нещо, подобно на това, което ти току-що описа?

Погледът на Оззи се фокусира изпитателно върху лицето Кахлул. След миг сведе очи и разсеяно продума:

– Да, да, разбира се. Не би могъл. – остана неподвижен с наведена глава за известно време. След като изправи, на лицето му отново беше изписана усмивка. – Е, няма значение. Точно сега искам да хапна нещо, ако ви се намира. Стомахът ми разярено си иска своето.

– Ей сегичка ще ти намеря нещичко, с което да се заситиш – Кахлул се усмихна – стига да не си особено претенциозен.

– Няма проблеми.

– Татко... – Тоби се опита да привлече вниманието на двамата възрастни.

– Имаме само старо сирене и хляб.

– Дай малко насам и ще ти бъда много благодарен.

– Тате ама аз съм виждал....

– Тоби! – почти кресна баща му, след което продължи по-спокойно – Излез навън и извикай майка си да дойде тук.

– Но...

– Хайде, синко – Веждите на баща му се свъсиха заплашително.

Момчето изтича навън и откри майка си до къщата на съседите, където тя разговаряше със стопаните .

– Тате те вика, мамо – каза малкия след като се приближи до нея.

– Добре момчето ми – и тя се сбогува със съседите и го прегърна. –

Хайде да вървим.

Когато влязоха в колибата свариха стария Оззи съсредоточено да унищожава комат хляб и парче старо пожълтяло сирене. Едва сега Тоби забеляза колко здрави зъби имаше този старец.

– Карла, направи чай за нашия гост и му свари едно яйце.

– О! Не! Няма нужда наистина – опита се да протестира Оззи, но едва не се задави.

– Хайде, хайде! Изобщо няма да ме затрудниш. Ще бъда готова след съвсем мъничко.

Вълшебникът се остави да бъде убеден. Когато донесоха яйцето, той го раздели с Тоби и не искаше да чуе възраженията на родителите му.

– Детето трябва да се храни добре.

След като изяде всичко, което му беше предложено от любезните,

макар и бедни домакини, старецът изтръска дрехите си и се изправи с охкане.

– Време е да тръгвам. Благодаря ви за гостоприемството.

– Съжалявам, че ти предложихме само това, което едва ли е достатъчна отплата за всичко, което правиш за нас, Оззи, но това са скромните ни възможности.

– Хей, няма за какво да ми благодарите. Не съм направил нищо, с което да заслужавам подобни почести. Вие заситихте глада ми, утолихте жаждата ми, дадохте подслон за уморените ми нозе. Не бих могъл да искам повече. – За момент Оззи се намръщи и се наклони да продължи, но се поколеба и се отказа.

Карла му подаде малко вързопче.

– Да имаш за из път.

Старецът беше готов да се разплаче.

– Благодаря ви. Знаем колко малко имате и не мога да го приема.

– Ще ни обидиш приятелю. – Кахлул взе вързопа от ръцете на жена си и го пхна в чантата на вълшебника.

Оззи ги огледа още веднъж и въздъхна.

– Сбогом, приятели. Дано бедите ви заобикалят отдалече, а щастие то да намери пристан в селото ви.

– Сбогом, Оззи. – Прошепна дрезгаво Кахлул, но вълшебника беше вече излязъл и затваряше вратата след себе си.

– Защо не го покани да остане? – обърна се към мъжа си Карла.

– Нямаше да се съгласи. Той вечно бърза за някъде.

Мъжът и се зае да майстори дръжката на някакъв инструмент, което беше започнал вчера. Щеше да му потрябва съвсем скоро.

– Защо не му каза, тате? – малкият Тоби гледаше укорително баща си.

– Какво, Тоби? – отвърна бащата без повдига поглед от работата си.

– За фигурката – Този път баща му спря да работи и го погледна – Виждал съм я у нас. Ти я държеше и я оглеждаше. После я уви в някакви парцали и я скри там в ъгъла. – Пръстът на момчето посочи един от ъглите на тясната колиба, докато гледаше обвинително баща си. Кахлул не каза нищо и се върна към работата си. – Защо не му я даде, татко? Защо? Той ни помогна – момчето тропна едно с крак. Гласът му трепереше от обида и разочарование. Не бе очаквал от своя баща да постъпи толкова нечестно.

Баща му полека остави недовършената дръжка на страни и погледна сина си в очите.

– Тоби, как ще накараш едно чуждо куче да се приближи до теб?

– Ами не знам... Може би ще му предложи кора хляб.

– Браво синко. Като види хляба, кучето ще дойде при теб. Ще стори това, което искаш от него. Но само му хвърли хляба, то ще го лапне и избяга. – Баща му въздъхна и хвана Тоби за раменете. – Ние сме едно малко село скрито далече от света. При нас няма нищо интересно и никой не ни обръща внимание. Смяташ ли, че ако му дадем това, което търси, той отново ще се появи тук, когато ни е необходим?

– Но той ни помогна, ти... той...

Момчето се отскубна от прегръдката на баща си и избяга навън, затръшвайки вратата след себе си. Посрещнаха го едри капки дъжд, който падаха в прашната земя, а тя жадно ги поглъщаше. Тоби се затича по пътя, които се скриваше зад билото на близкия хълм. Пред него не се виждаше никой и той се отчая, че старият вълшебник не е тръгнал през гората. Когато стигна билото на хълма, момчето спя и се огледа. Въпреки сумрака, предизвикан от тежките черни облаци, които висяха над главата му, Тоби забеляза фигурата на стареца отдалечаващ се с бързи стъпки по пътя. Детето се затича по склона на възвишението с най-голямата бързина, на която беше способно. Скоро наближи пътника, но малките му крачета вече отказваха да се движат толкова бързо.

– Ози. – Извика то, но гласът му се изгуби в шума на падащия дъжд. То спря останало без дъх.

– Ози, чакай. – Този път стареца го чу, спря се и се обърна. Малкият Тоби събра последни сили и доприпка при него.

– Ей, малки приятелю! Накъде си се затичал в това време? – посрещна го стария вълшебник – Ще се намокриш целия в този дъжд и ще изстинеш Бързо се прибирай в къщи.

Тоби спря задъхан до него и се опита да заговори, но не му стигна въздух.

– Спокойно момчето ми. Ела при мен. – Ози го прегърна и детето забеляза, че стареца почти не е мокър от дъжда. – Разкажи ми какво е станало.

– Татко те излъга – промълви най-после момчето и сведе засрамено поглед. – Той има това, което търсиш, но не ти го дава, защото го е страх, че ти никога няма да дойдеш вече. Нали не е вярно? Нали?

Старецът свали шапката от главата си и се усмихна. Усмивката му беше тъжна, а очите му, които сезираха в Тоби, бяха изпълнени със светлина като очите на малко дете.

– Знам момчето ми. Разбрах го още преди години, когато баща ти

беше не по-голям от теб. – Оззи изтри една сълза, която се спускаше по бузата на Тоби. Баща ти е добър човек. Не му се сърди. Той се опита да прави това, което трябва. Той поне така си мисли. – Старецът въздъхна и се загледа в далечината. – Да ти призная честно, аз отдавна престанах да търся Еднорога. Преди време бях готов на всичко, за да го получа, да овладее силата му, но той сега не ми трябва. Вече нямам нужда от него. – Старецът преглътна тежко и когато очите му се обърнаха към Тоби, влагата в тях блесна. – Сега трябва да вървя, момчето ми. Чака ме дълъг път и не мога да спирам за дълго. От теб ще излезе добър човек Тоби. Пази се и сбогом. – Оззи му се усмихна за последен път, обърна се и си сложи шапката с плавно движение. Звънчетата останаха тихи. Тоби остана на пътя докато стареца се скри от погледа му, след което се прибра в къщи с треперещи и отмалели нозе.

Когато отвори вратата на дома си видя, че баща му и майка му го очакват мълчаливо Карла му помогна да свали мокрите дрехи от себе си и тъй като те му бяха и единствени, го уви в одеало и го остави да седне пред огъня, който тлееше в огнището. През това време той разказа всичко на баща си, който го изслуша без да продума или да го прекъсне. Докато Тоби се стопляше край огъня баща му продължаваше да седи мълчаливо и замислено да търка брадата си.

– Мисля си, че той или е намерил това, което търси или никога няма да го намери – промълви Кахлул, след което протегна ръка за да вземе недовършената дръжка. Тоби не успя да го разбере, въпреки че мисли дълго над казаното.

На следващия ден селяните излязоха на полето и свършиха работата си. Тоби също помагаше, макар да не бе особено полезен, но баща му го учеше да свиква с труда. На следващата година можеше да свърши повече работа.

Годините минаваха, Тоби растеше и се трудеше рамо до рамо с баща си. Ожени се, родиха му се деца, а родителите му остаряха. Първо си отиде Карла, а скоро я последва и Кахлул. Старият вълшебник не се върна, но облаците продължаваха да идват и суша нямаше.

След време и той остаря, децата му се задомиха и му родиха внуци. Те бяха голямата радост на дядо си и идваха често при него, в старата колиба на Кахлул. Понякога го заварваха да стиска в ръцете си стара дървена фигурка, издялана под формата на елен, и да гледа отнесено. В такива моменти той винаги се смущаваше, бързо скриваше фигурката и отказваше да отговаря на въпросите им. Оззи все още не идваше, но дъждът никога не беше в повече или в по-малко, никога не беше

прекалено студено или твърде топло.

Един ден внуците на Тоби отидоха да видят стария си дядо и както обикновено смело нахълтаха през винаги отворената врата на порутената колиба. Завариха сина на Кахлул с праметната през рамото торбичка и нещо увито в парцали, което държеше в ръцете си.

– Здравей, дядо Тоби! – извикаха в хор те.

– Здравейте, съкровища мои! – каза Тоби, като прибираше увитите предмети в торбичката.

– Какво правиш?

– Подготвям се за път, деца мои. – Дядото пъкна в торбичката и старата дървена фигура и се усмихна на наобиколилите го малчугани.

– Къде ще ходиш, дядо? – Попита го Тери, най-малкото му внуче.

– Да потърся един човек – каза Тоби след кратък размисъл и излезе навън. Малчуганите го последваха.

– Кога ще се върнеш? – Попита една от внучките му, носеща името на Карла, но отговор не получи.

Старецът бавно пое по пътя, които изкачваше близкия хълм. Някои от синовете му се опитаха да го върнат и той ги отпрати нежно, но твърдо. Скоро цялото село се събра да гледа отдалечаващия се старец. Не след дълго той стигна билото на хълма и се скри от погледите им.

Сянката на малкият облак, закриващ слънцето, бързо се втурна по следите му.

КРАЙ

© Иван Михайлов

Източник: Библиотеката на Александър Минковски

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/403>]